Ти можеш хотіти мене й завтра

Не обов'язково бути ідеальною, щоб дозволити себе покохати

Laura Bellini

Ти можеш хотіти мене й завтра

Не обов'язково бути ідеальною, щоб дозволити себе покохати

Laura Bellini

ROMANS

ISBN: 9788384903544

ALL-IN Rafał Płonkowski

ЗМІСТ

INTRO 4
Розділ 1 - Умови, яких я не передбачила 13
Розділ 2 - Місце для двох 22
Розділ 3 - Коли все починає зміщуватися..... 32
Розділ 4 - Те, чого не вписують у проєкт..... 42
Розділ 5 - Право сказати «ні»..... 52
Розділ 6 - Відстань одного подиху.....61
Розділ 7 - По той бік поцілунку 70
Розділ 8 - У світі, якого я не знала 79
Розділ 9 - Ризик, який ми обираємо 88
Розділ 10 - Без плану на завтра..... 98
Розділ 11 - Між нами й рештою світу 108
Розділ 12 - Ціна мовчання..... 118
Розділ 13 - Ціна власних рішень.....128
Розділ 14 - Те, що ми боїмося втратити.....138
Розділ 15 - Усе, чого ти мені не сказав.....148
Розділ 16 - Відстань, яку неможливо виміряти 160
Розділ 17 - Життя, яке не чекає.....170
Розділ 18 - Перший крок без обіцянок.....179
Розділ 19 - Недостатньо просто сказати правду 188
Розділ 20 - Ти можеш хотіти мене й завтра.....198

INTRO

О сьомій сорок три ранку я стояла посеред майбутньої зали для йоги й намагалася переконати себе, що тріск, який долинав зі стіни, ще не означає катастрофи.

Ремонт мав тривати ще двадцять два дні. Я знала це точно, адже вже шість тижнів вела таблицю, у якій кожен день мав свій колір, кожна затримка позначалася червоною клітинкою, а кожна витрата понад запланований бюджет миттєво перетворювалася на число, виділене жирним шрифтом. Я не вважала це нав'язливою ідеєю. Просто після багатьох років роботи в орендованих залах, пристосування свого розкладу до чужих занять і вибачень перед клієнтками за роздягальню розміром із шафу в передпокої я нарешті мала отримати власне приміщення.

Моє.

Це слово подобалося мені найбільше.

Я провела долонею по свіжопотинькованій стіні. На пальцях залишився білий пил. Тут мали висіти великі дзеркала. Біля вікна я планувала поставити ряд рослин. У глибині, за дерев'яною перегородкою, мала бути невелика рецепція з куточком для чаювання. Підлога мала бути світлою, теплою, без блиску. Нічого випадкового. Жодних модних прикрас, які за два роки виглядали б так, ніби їх узяли з каталогу десятирічної давнини.

Я знала, чого хочу.

Саме тому мені не був потрібен дизайнер.

І вже точно мені не був потрібен Даріуш Каня.

— Ларо?

Його голос змусив мене надто різко обернутися.

Він стояв у відчинених дверях, однією рукою притримуючи футляр зі зразками, а другою поправляючи ремінь сумки, перекинутої через плече. На ньому були темна куртка, сірий светр і той самий спокійний вираз обличчя, який я пам'ятала з минулих років. Тільки тоді він здавався мені просто впевненим у собі. Тепер я помітила дещо значно дратівливіше: він мав вигляд людини, яка завжди знає, скільки можна мовчати, перш ніж співрозмовник почне говорити зайве.

— Даріуше.

Він усміхнувся.

— Це прозвучало майже як привітання.

— Я ще не вирішила.

Він зняв куртку, оглянув приміщення і, замість того щоб відповісти, зробив кілька кроків до середини зали. Він не поспішав. Дивився на стелю, стіни, вікна. На дроти, що стирчали назовні, мішки з клеєм і дошки, складені в кутку.

Саме це я пам'ятала в ньому найкраще. Уважність. Даріуш не просто оглядав приміщення. Він їх читав.

Ми познайомилися дев'ять років тому, коли я допомагала знайомій відкрити невеличку кав'ярню. Він проєктував інтер'єр. Я мала лише вибрати кілька декоративних елементів, але все закінчилося трьома тижнями суперечок про те, чому освітлення над столиками важливіше за колір чашок.

Потім життя зробило те, що зазвичай робить із людьми, які ще не стали одне для одного достатньо важливими. Без жодних зусиль розвело нас у різні боки.

— Я думала, ти пришлеш когось зі свого бюро, — сказала я.

— Міг би.

— Але не прислав.

Він подивився на мене.

— Бо ти написала, що тобі ніхто не потрібен.

— І досі не потрібен.

— Саме тому я прийшов особисто.

Я пирснула зі сміху, хоча зовсім не хотіла дарувати йому цього задоволення.

Даріуш підійшов до стіни, на яку я приклеїла скотчем роздруківку свого плану. Якийсь час він уважно її розглядав, а потім показав на місце біля рецепції.

— Це хочеш залишити?

— Так.

— Чому?

— Бо там рецепція.

— Бачу. Я питаю, чому саме там.

Я схрестила руки на грудях.

— Від входу клієнт бачить людину за стійкою. Позаду неї підсобне приміщення. Тут залишається прохід. Найпростіше планування.

— Найпростіше не завжди означає найкраще.

— Починаю згадувати, чому дев'ять років тому хотіла тебе задушити лампою.

— Тією чорною?

— Саме нею.

— Вона була надто важка.

Я мимоволі всміхнулася.

І саме тоді в моєму чудово впорядкованому ранку з'явилася перша тріщина. Не тому, що Даріуш поставив під сумнів мій план. Люди робили це часто. І не тому, що він мав гарний вигляд, хоча було б нечесно стверджувати, що я цього не помітила. Річ була в чомусь значно незручнішому.

Поруч із ним я згадувала ту версію себе, яка ще не розписувала все до найменших подробиць.

— Покажи мені, що ти змінив би, — сказала я.

Я підняла вказівний палець.

— Покажи. Не змінюй.

— Звісно.

Він дістав із сумки лазерну рулетку й почав перевіряти відстані. Кілька хвилин ми пересувалися приміщенням майже мовчки. Я пояснювала свої задуми, він ставив короткі запитання. Скільки людей відвідуватиме заняття? Чи планую я проводити майстер-класи? Чи працюватиме зала вечорами? Чи залишатимуть клієнтки взуття біля входу?

Він не поспішав нічого пропонувати.

І це обеззброїло мене більше, ніж будь-яка критика.

Нарешті він зупинився біля стіни навпроти вікон.

— Якщо залишиш рецепцію там, де запланувала, позбавиш себе найкращого освітлення в другій половині дня.

— Рецепції світло не потрібне.

— Це тобі не потрібне світло на рецепції. Є різниця.

Я подивилася на нього.

— Філософія інтер'єру?

— Функціональність. Ти проводитимеш тут більше часу, ніж будь-хто з твоїх клієнтів.

— Я проєктую це місце не для себе.

— І це помилка.

Він сказав це спокійно, але всередині мене щось миттєво напружилося.

— Ти не знаєш мого бізнесу.

— Я знаю людей, які настільки пристосовують своє приміщення до потреб інших, що за рік їм самим ніде навіть присісти.

— І саме тому я не найняла дизайнера.

— Але все ж зателефонувала мені.

— Я зателефонувала, бо підрядник стверджує, що стіна біля ванної кімнати може потребувати змін у комунікаціях. Мені потрібна консультація. Одна.

Даріуш якусь мить дивився на мене, наче вирішував, чи варто сказати щось іще.

— Однієї консультації буде замало.

— Ще п'ять хвилин тому було достатньо.

— П'ять хвилин тому я цього не бачив.

Він показав на стелю.

Лише тоді я помітила тонку лінію, що тягнулася вздовж кута. Тріщина виглядала нешкідливою, але проходила саме над місцем, де мали встановити шафки.

— Вона свіжа? — запитала я.

— Найімовірніше, так.

— І що це означає?

— Що перш ніж хтось почне монтаж, потрібно перевірити, що відбувається вище. І я хочу побачити комунікації біля ванної кімнати.

— Хочеш?

— Гаразд. Тобі варто їх оглянути. А я можу сказати, на що звернути увагу.

Одного цього речення вистачило, щоб я подивилася на нього інакше.

Він не сказав, що перебере справу на себе. Не сказав, що сам усім займеться. Він залишив рішення за мною.

— Скільки часу? — запитала я.

— Сьогодні?

— Ні. Загалом. Якби я погодилася, щоб ти перевірив проєкт.

Даріуш сперся долонею на підвіконня.

— Два дні на аудит. Потім сама вирішиш, чи хочеш щось змінювати.

— А ти?

— Що я?

— Що ти з цього матимеш?

На мить із його обличчя зник той ледь насмішкуватий вираз.

— Замовлення.

— У тебе ж власна фірма. Гадаю, ти не сидиш і не чекаєш на маленьке приміщення із залою для йоги.

Моє запитання прозвучало жартівливо, але його відповідь пролунала на якусь частку секунди запізно.

— Кожен проєкт може бути хорошим.

Я помітила це вагання. Коротке, майже невидиме. Могла б його проігнорувати.

Але не стала.

— Дуже дипломатично.

— Вчуся.

— Відколи?

— Відтоді, як щирість почала обходитися мені надто дорого.

Він подивився на мене й цього разу зовсім не усміхався.

Крізь відчинені двері до зали увірвався прохолодний порив повітря. Він ворухнув аркуш із моїм планом. Один кутик відклеївся від стіни, і папір почав легенько тремтіти.

Даріуш підійшов, поправив скотч, а потім затримав пальці на аркуші просто біля моїх рукописних нотаток.

— Ти досі все плануєш? — запитав він.

— А ти досі вважаєш, що план — це лише рекомендація?

— Тільки коли хтось залишив у ньому надто мало місця для того, щоб передумати.

Він стояв близько. Не настільки, щоб мені довелося відступити. Саме настільки, щоб я могла сама вирішити, чи хочу цього.

Я не відступила.

— Два дні, — сказала я.

— Два дні.

— Нічого не змінюєш без моєї згоди.

— Ларо, це твоя студія.

— Саме так.

Він простягнув руку.

Я потиснула її.

Його долоня була теплою після того, як він тримав її в кишені куртки, моя — холодною від доторків до стін. Цей контраст тривав секунду, можливо, дві, але достатньо довго, щоб я пригадала те, чого зовсім не збиралася згадувати: колись мені подобалося, як він дивився на мене, перш ніж кожен із нас пішов власним шляхом.

Я першою відпустила його руку.

Даріуш зібрав зразки й документи.

— Приїду завтра о восьмій.

— О восьмій п'ятнадцять.

— Чому?

— Бо о восьмій я п'ю каву.

— Досі без цукру?

Я завмерла.

А він уже стояв біля дверей.

— Ти пам'ятаєш?

Він повернув голову.

— Я не забуваю всього лише тому, що минуло дев'ять років.

Я залишилася сама посеред зали, серед пилу, дощок і свого ідеального плану, який ще годину тому здавався завершеним.

Я дивилася на двері довше, ніж було розумно.

І вперше за дуже довгий час не замислювалася, чи ухвалила правильне рішення.

Я думала про те, що робитиму, якщо завтра все ще хотітиму, щоб Даріуш увійшов у ці двері.

Розділ 1 - Умови, яких я не передбачила

Наступного ранку о восьмій п'ятнадцять Даріуш Каня з'явився в моїй студії з двома кавами й виразом обличчя людини, яка очікувала неприємностей, але збиралася сприйняти їх як цікаве випробування.

Я вже двадцять хвилин сиділа на підвіконні, переглядаючи кошторис. Уночі отримала повідомлення від підрядника. Тріщина біля стелі потребувала перевірки, а комунікації біля ванної кімнати могли заважати запланованому облаштуванню. Жодної конкретної суми, жодного терміну, лише ввічливе запевнення, що все можна вирішити.

Я ненавиділа такі запевнення.

— Без цукру, — сказав Даріуш, простягаючи мені паперовий стаканчик. — Хоча, судячи з твого виразу обличчя, мені варто було принести щось міцніше.

— Якщо у твоїй сумці є дозвіл на експлуатацію приміщення й додаткові тридцять тисяч, можеш залишитися.

— У мене є рулетка, комп'ютер і два бутерброди.

— Бутерброди звучать багатообіцяюче.

Він усміхнувся, але відразу поглянув на документи, розкладені поруч зі мною.

— Погані новини?

Я простягнула йому телефон із повідомленням підрядника. Він прочитав його двічі, нічого не

коментуючи. Потім поставив каву й підійшов до стіни, яку оглядав напередодні.

— Спочатку встановимо факти. Потім порахуємо витрати.

— Ти говориш як людина, якій ніколи не доводилося перевіряти залишок на рахунку перед оплатою рахунка.

Він обернувся.

— Не варто так думати.

Він сказав це без усмішки. На секунду між нами виникла незручність, хоча я не могла пояснити чому. Однак він одразу дістав із сумки блокнот для ескізів і повернувся до ділового тону.

— Я хочу поговорити з підрядником, побачити документацію комунікацій і перевірити, чи взагалі має сенс запропоноване планування.

— Моє планування має сенс.

— Воно має сенс для людини, яка хоче вмістити якомога більше речей на невеликій площі. Але я не впевнений, що воно має сенс для людини, яка тут працюватиме.

— Ти знову починаєш.

— Я ще навіть не закінчив.

Він підійшов до вікна й показав на місце, де я запланувала рецепцію. Пояснив, що встановлення високих меблів обмежить доступ світла до частини зали, а вузький прохід може стати проблемою, коли одна група виходитиме, а наступна саме заходитиме. Він говорив спокійно, по суті, без того особливого тону, яким деякі чоловіки пояснювали мені очевидні речі.

Найгірше було те, що він мав переконливі аргументи.

— Я не збираюся відмовлятися від дванадцяти місць, — сказала я.

— Я не прошу тебе відмовлятися.

— А про що просиш?

— Дозволити перевірити, чи можна краще розмістити ці дванадцять місць.

— Учора ми домовилися про два дні аудиту.

— Саме ним я зараз і займаюся.

— Тоді перестань дивитися на мої стіни так, ніби вони особисто тебе образили.

Він розсміявся.

Цей сміх відрізнявся від того, який я пам'ятала дев'ять років тому. Нижчий, коротший, менш безтурботний. Я подумала, що за цей час у його житті, мабуть, сталося чимало того, про що я нічого не знала.

А потім роздратувалася через те, що мене це взагалі цікавило.

О дев'ятій приїхав Марек, підрядник, який виконував ремонт. Він був надійним майстром, але належав до людей, які сприймали кожне додаткове запитання як особисту образу. Побачивши Даріуша, він відразу насупився.

— А ви хто?

— Даріуш Каня. Консультую щодо функціонального планування.

— У нас уже є проєкт.

— Саме тому я хотів би побачити, як у ньому передбачено прокладання комунікацій.

Марек подивився на мене.

— Пані Ларо, якщо кожен тут почне щось змінювати, ми ніколи не закінчимо.

Я відчула знайомий укол роздратування. Від початку ремонту мені вже не раз доводилося нагадувати, що саме я є замовницею, а не дівчинкою, якій треба терпляче пояснювати, чому вона повинна на все погоджуватися.

— Поки що ніхто нічого не змінює, — відповіла я. — Ми перевіряємо проблему, про яку ви повідомили вчора.

Даріуш не втручався. Стояв поруч, дозволяючи мені самій вести розмову.

Я оцінила це більше, ніж хотіла визнавати.

Марек показав фотографії відкритих комунікацій. Даріуш ставив запитання про розташування труб, товщину обшивки й доступ для обслуговування. У певний момент він попросив документацію попереднього ремонту. Виявилося, що власник приміщення мав її надіслати, але досі цього не зробив.

— Тобто ми не знаємо, що саме знаходиться за стіною, — підсумував Даріуш.

— Приблизно знаємо, — відповів Марек.

— Приблизно недостатньо, якщо ми збираємося закрити туди доступ на кілька років.

Запала тиша.

Я не любила, коли хтось підтверджував мої найгірші побоювання.

— Що ти пропонуєш? — запитала я.

— Призупинити облаштування цієї частини, доки не перевіримо комунікації. Решта робіт може тривати. Немає причин зупиняти все.

Марек кивнув, хоча й без особливого ентузіазму.

Коли він вийшов, я притулилася до стіни й заплющила очі.

— Я щойно втратила тиждень?

— Ще ні.

— Дуже втішне слово.

— Я не збираюся тебе заспокоювати, доки не знатиму, чи є для цього підстави.

Я розплющила очі.

— Ти завжди був таким нестерпно конкретним?

— Ні. Колись я був ще нестерпнішим.

Я уважніше придивилася до нього. У нього було коротке темне волосся з першими сивими пасмами біля скронь і дрібні зморшки навколо очей. Він не був схожий на людину, яка намагалася зупинити час. Радше на того, хто навчився не вибачатися за те, що роки минають.

— Хочу тобі дещо показати, — сказав він.

Даріуш розгорнув на підлозі великий аркуш паперу й накреслив прямокутник приміщення. Позначив вхід, вікна, ванну кімнату й заплановану рецепцію. Потім переніс рецепцію в інше місце, змінив напрямок проходу й запропонував низькі меблі замість високої перегородки.

Він не намагався перетворити студію на елегантний салон. Зберіг дерев'яну підлогу, приглушені зелені відтінки й простір, якого я так прагнула.

Але раптом усе стало виглядати вільніше.

— Це дратує, — сказала я.

— Що саме?

— Те, що мені так подобається більше.

Даріуш підвів очі.

— Можу вдати, що нічого не почув.

— Була б вдячна.

Я присунулася ближче до ескізу й опустилася навколішки поруч із ним. Наші плечі опинилися майже на одному рівні. Я відчула легкий аромат його парфумів — щось деревне, тепле, без нав'язливої солодкості.

Я показала на місце біля вікна.

— Тут обов'язково має залишитися простір для індивідуальних занять. Я не хочу від нього відмовлятися.

— Чому він такий важливий?

Я завагалася.

Могла сказати, що йдеться про додаткові заняття й більші доходи. Це була б правда, але не вся.

— Бо не кожен хоче займатися в групі з дванадцяти людей, — відповіла я. — Іноді людина приходить після тривалої перерви, після хвороби або просто в день, коли не хоче, щоб хтось на неї дивився. Я хочу мати місце, де такій людині не доведеться нічого доводити.

Даріуш відклав олівець.

— Цього не було в твоєму описі проєкту.

— Бо не все можна вписати в таблицю.

— Саме це я намагаюся сказати тобі від учора.

Я подивилася на нього з удаваною суворістю.

— Не використовуй мої власні аргументи проти мене.

— Тоді перестань підкидати мені такі хороші.

На якусь мить ми зустрілися поглядами з відстані, яка раптом здалася мені надто малою для звичайної консультації. Даріуш першим повернувся до ескізу, але зробив це повільно, наче теж помітив цю зміну.

— Ми залишимо цей простір, — сказав він. — Знайдемо інше рішення.

Опівдні мені зателефонував власник приміщення. Документація комунікацій зберігалася в архіві управителя будинку й могла надійти лише наступного дня. Коли я передала цю інформацію Даріушу, він поглянув на годинник.

— Тоді сьогодні я можу підготувати два варіанти. Завтра перевіримо, який із них реально виконати.

— А якщо жоден?

— Тоді зробимо третій.

— Ти не визнаєш поразок?

— Визнаю. Просто волію спочатку перевірити всі можливості.

Телефон у його кишені завібрував. Він кинув погляд на екран, і його обличчя на мить напружилося. Він відхилив виклик.

— Тобі треба відповісти? — запитала я.

— Не зараз.

— Це може бути важливо.

— Я знаю.

Він відповів надто швидко. Я не хотіла втручатися в його особисті справи, але запам'ятала цей короткий момент.

Перед виходом він зупинився біля дверей.

— Ларо, є ще одна річ.

— Слухаю.

— Якщо я маю й далі працювати над цим проєктом, мені потрібно від тебе дещо більше, ніж дозвіл малювати.

— Тобто?

— Ти повинна дозволити мені говорити, коли твоя ідея не працює. Навіть якщо вона тобі дуже подобається.

Я схрестила руки на грудях.

— А ти повинен прийняти, що остаточне рішення залишається за мною.

— Звісно.

— Без образ.

— Без образ.

— І без жодних змін за моєю спиною.

— Я ніколи так не працюю.

Я якийсь час уважно дивилася на нього.

— Тоді маємо умову.

— Лише одну?

— Для початку.

Він ледь усміхнувся.

— Завтра принесу тобі детальну пропозицію.

— А я підготую список речей, яких тобі не можна торкатися.

— Підозрюю, він буде довгим.

— Дуже.

Коли він пішов, я подивилася на ескіз, залишений на підлозі. Поруч із моїм ретельно підготовленим планом лежав його малюнок, повний виправлень і коротких нотаток. Два різні способи думати про те саме місце.

За останні роки я навчилася, що незалежність означає можливість самостійно ухвалювати рішення. Мені не потрібен був ніхто, хто перебрав би відповідальність за моє життя.

Але, можливо, існувала різниця між тим, щоб віддати комусь контроль, і тим, щоб підпустити людину достатньо близько, аби вона побачила, де я сама помиляюся.

Увечері, коли я зачиняла студію, на звороті його ескізу знайшла коротку записку.

«Не забудь про місце для себе».

Я прочитала її двічі.

А потім, замість того щоб покласти аркуш до теки, забрала його додому.